

Cveto
Preželj

PRED SLUŽBO Vrata, gumbi so med nama, sosed
Balkon z balkonom se lovi.
Zjutraj podira se na ženo,
da pozabi na zobno ščetko,
na slavni parfem.
Odpeljeva se v novi dan z dvigalom,
v nekem nadstropju
žena v jutranji hali razprta.
Te čaka sosed?
Te čaka zverina,
nagnana v ta naš čas,
v te naše strahotne misli?
Naj se premisli,
naj odide.

Dvigalo pa, kot da je na straži:
gor in dol, gor in dol.

VSAKDANJA LEPOTA Gospa v lepem kostimu.
NA KONICI JEZIKA Gospa kar tako.
Kako smo lepi.
Kako smo lepi.

Lepota je naravna stvar.
 Kostimi izdelani kar tako
 za lepe gospe
 v tovarni z vsemi izmenami in dodatki,
 ki jih prepíše lepi gospod.
 Pa ni slučajno to gospod bog?
 Ne, to je moj sosed.
 In to je njegova gospa.
 Kako je lepa. Kako je lepa.

NEKOLIKO PRAZNO
 POKOPALIŠČE

Nekoliko prazno je.
 Nekoliko tišine smo odprodali
 in si jo ogradili drugje,
 pa čeprav v oblakih,
 ki so samotne prekašali s svojo hitrostjo.
 Zakaj je tišina?
 Breg se ne zlomi v dolino
 in ne pade kamen na človeka,
 kot se to dogaja v mestu
 in ne stolčejo ti z žogo obraza
 in ne potegnejo te v pissoir
 zaradi pisarije po stenah,
 ker nekdo mora pisati sam sebi.
 Le začnimo z govorečimi kamni
 in milimi žalnostnimi slovesnostmi.
 Ne bo več tišine.
 Drevesa se bodo v gosjem redu
 sprehodila do prve žage.
 Vse naravno bogastvo bomo imeli
 v dolini,
 posekana drevesa in marmornate anjele.

KOT NEKAKŠEN
 OPAZOVALEC

Vem, da sem sam,
 da neznana sila podivja,
 da se razbita luč umiri,
 da odkrije človek soseda.
 V pozdrav mu odnesem vejico bršljana.
 Poti ni več
 ne gostega dežja.
 Pozvanja breg

in skriva dolgo cesto,
 bloke in naselja do Domžal.
 Po svetu hodi in se rodi
 in znova si prišije prašne gumbe
 namesto odlikovanj.
 Si ga spoznal?
 Je tvoj sosed?
 Je sosedi kdo javil v službo?
 Je mrtev, zakopan?
 V lobanji zida si svoj vinski hram.
 Vem, da sem sam.

MED DOGODKI   Podivjani svet.
                           Podobe, ki jih ni v pogovorih.
 Le večne sence praznijo korak
 in razmečejo trupla po Evropi.
 Tukaj sem, kjer je srce,
 kjer piha veter z leve in desne,
 kjer smrti, vere ni.
 Le bučanje tovornjakov,
 hrup v pristanišču.
 Si podajata sever in jug
 svoj pozdrav?
 So poslane vse sence na opazovanje?
 Odveži vendar svoj vsakdanji dan —
 postarani svet potreb.

ČUDNE BARVE   Čudne barve potujejo po nebu.
                           POTUJEJO   Čudne žene sede ob meni,
                           vse votle stiskajo blazine
                           in si slinijo prste,
                           ponošene obleke darujejo,
                           zavožene plošče preprodajajo
                           preko ženitnih oglasov:
                           Drvele smo z revolucijo
                           v zaspani grad.

Čudne barve potujejo po nebu.
 Lačni prede svoj konec.
 Lačni ne preživi te lakote.

NA POPOLDANSKI Sanje so za ostro oko.

PREŽI Svet stoji resen,

I. ob robu gozda

te pozdravlja

z dvignjenim palcem.

Strastni kadilci

veliko jokajo.

Prazne svetove

sestavljajo na papirnatih avionih.

Pilotiraš proti svojemu koncu

in se zaletiš v votlo goro.

Bobnijo kamnite ure,

stresa se pepel

in slastna bedra

so že na promenadi.

II. Kričijo kar tako.

Kar tako se lovijo.

Poljubljajo ostanke cvetja

in se poslavlajo v parku,

v slaščičarni,

da si lahko ogledajo strastni film.

Malo spremenjena zgodba privlači ljudi.

Niso srečni in poročeni.

Pripravljeni na vojno

se osvežijo v kinematografih,

učijo se,

hočejo biti nasilni,

hitri in mladi.

OSTARELI SLIKAR Pokriješ ta svet,

skriješ te dolge roke

in vlažne risbe zakleneš

in jih ne prodaš galeriji.

Vredne so veliko,

veliko ti odneso na starost

in samo tisti te cenijo,

ki te čakajo v bifeju,

vneti za vsakdanji prepir.

Gledam te.
 Za večno postavljeno omizje sameva.
 Drozgi grebejo semena.
 Silhueta, počaščena, seda
 in je lahko človek,
 zapisan kroglicam
 in tobaku,
 in je lahko delavec,
 skrit med mislimi drugih,
 in je lahko kamnita tračnica,
 dno krste na mednarodni progi.

**NA ROB
 KMEČKIM UPOROM**
 (Z nekoliko
 zamude seveda)

Pesem upora,
 težka in mrzla,
 postoj!
 Zavij si ruto, starka,
 med sive rogovile
 preženi zvedavo smrt.
 Ni še snega,
 ni še ničesar,
 le polne kašče skrivajo dobrote,
 čebula v vencih se smeji poletju,
 ki je daleč.

Pesem upora,
 težka in mrzla,
 pregrize ta strah
 in znova v letu,
 preko polja v napad.